

Χειμωνιάτικες σκέψεις.-

Με μαύρα σύννεφα βαριά γέμισ' ο ουρανός,
λευκό το χιόνι, σάβανο, όλα τα'χει σκεπάσει,
μια μέρα σκοτεινή, σα να της έκλεψαν το φως,
λες κι ο καλός Θεός την έχει ξαφνικά ξεχάσει .

Ερημωμένοι οι δρόμοι, σε όλο το χωριό.
Και ποιος θα τόλμαγε στη παγωνιά να ξεμυτίσει ;
Μια κι ο βοριάς φουρμανά σαν άγριο θεριό
λες και ζητά, τις στέγες των σπιτιών μας να γκρεμίσει ;

Κι εγώ, ανήμπορος, στο παραθύρι μου μπροστά,
από τα χρόνια κι από το καιρό, τσαλακωμένος,
αναλογίζουμε, τα χρόνια εκείνα, τα παλιά,
το κέφι, και τη ξενοιασιά, τότε που ήμουν νέος.

Τότε δεν μ' έσκιαζ' ο καιρός, ούτε κι η παγωνιά.
Το γλένταγα σαν έβλεπα στο δρόμο να χιονίζει,
το αίμα έβραζε, ηφαίστειο, μέσ' τη καρδιά .
Της νιότης σημαδέματα . Και ποιος δεν τα γνωρίζει ;

Ατέλειωτ' είχα Άνοιξη εκείνο το καιρό,
όλα τριγύρω τα' βλεπα να είναι ανθισμένα,
ο ήλιος πάντα έλαμπε για με στον ουρανό.
Μ' αλίμονο, όλα αυτά είν' τώρα περασμένα.

Πότε πέρασ' η Άνοιξη και ήρθε η χειμωνιά ;
Σαν αστραπή περάσανε τα ξένοιαστα τα χρόνια .
Μαράθηκαν τα λούλουδα, πού' χα μέσ' τη καρδιά
και μακριά πεταζάνε της νιότης μου τ' αηδόνια.

Μα τι κακό ο χειμωνιάτικος αυτός καιρός !
Πρέπει να είν' αυτός, που τη καρδιά έχει παγώσει .
και τη ψυχή μαύρος τη τυραννάει πανικός !
Θεέ ποιος άλλος από Σε κουράγιο να μου δώσει ;